

- przyznanie odszkodowania za szkodę majątkową i zadośćuczynienia za krzywdę, które skarżąca poniosła w związku z bezprawnymi aktami Rady, w łącznej kwocie 203 695 040 EUR;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące argumenty.

1. Skarżąca podnosi, że na podstawie art. 340 TFUE każdy, kto poniósł szkodę wyrządzoną działaniami instytucji Unii, może dochodzić od tej instytucji odszkodowania. W orzecznictwie sprecyzowano przesłanki wystąpienia z takim roszczeniem, które Sąd w wyroku z dnia 25 listopada 2014 r. *Safa Nicu Sepahan/Rada* (T-384/11, EU:T:2014:986) podsumował następująco: a) bezprawność działania instytucji; b) rzeczywisty charakter poniesionej szkody; c) związek przyczynowy pomiędzy zarzucanym działaniem a podnoszoną szkodą.
2. W ocenie skarżącej trzy powyższe przesłanki zostały spełnione w jej sytuacji: Rada dopuściła się „poważnego naruszenia normy prawnej, która przyznaje uprawnienia jednostkom w rozumieniu orzecznictwa”, które to naruszenie zostało stwierdzone wyrokiem Sądu z dnia 6 września 2013 r. *Post Bank Iran/Rada* (T-13/11, EU:T:2013:402); skarżąca poniosła znaczną szkodę i krzywdę; szkoda i krzywda są bezpośrednimi konsekwencjami bezprawnych sankcji, jakimi została objęta.
3. Zdaniem skarżącej, która odsyła w tym względzie do treści skargi, wartość poniesionej przez nią szkody wynosi 1 000 000 EUR, zaś krzywdy, zgodnie z wyliczeniami biegłych rewidentów, 202 695 040 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281, s.81.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 961/2010 z dnia 25 października 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 423/2007 (Dz.U. L 281, s.1).

⁽³⁾ Dz.U. L 319, s.71.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 319, s.11

⁽⁵⁾ Dz.U. L 88, s.1.

Skarga wniesiona w dniu 9 października 2015 r. – GABO:mi/Komisja

(Sprawa T-588/15)

(2016/C 027/77)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: GABO:mi Gesellschaft für Ablauforganisation:milliarium mbH & Co. KG (Monachium, Niemcy)
(przedstawiciele: adwokaci M. Ahlhaus i C. Mayer)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji oraz
- Obciążenie pozwanej całością kosztów, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący kwestionuje decyzje Komisji zawarte w wiadomości elektronicznej Komisji z dnia 29 lipca 2015 r. i w pismach z dni 19 sierpnia 2015 r. (sygn. Ares(2015)3466903) i 28 sierpnia 2015 r. (sygn. Ares(2015)3557576) o zawieszeniu wypłat dla skarżącego dotyczących dotacji 7.PR, prowadzonych przez należącą do pozwanej Dyrekcję E, czyli umowy dotacji 7.PR nr 602299 dotyczącej projektu EU-CERT-ICD oraz umowy dotacji 7.PR nr 260777 dotyczącej projektu HIP-Trial, a także przez Dyrekcję F, czyli umowy dotacji 7.PR nr 312117 dotyczącej projektu BIOFECTOR.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, że zaskarżone decyzje nie podlegają przepisom art. II.5(3)(d) załącznika II do umowy dotacji 7.PR.
2. Zarzut drugi, że zaskarżone decyzje nie spełniają właściwych wymogów formalnych i proceduralnych oraz naruszają zasadę dobrej administracji.
3. Zarzut trzeci, że rzeczywistym zamiarem poznawanej jest wdrożenie niezgodnej z prawem kompensacji, a nie nałożenie środków ostrożnościowych.
4. Zarzut czwarty, że zaskarżone decyzje oparte są na niezgodnych z prawem dyskrecjonalnych decyzjach pozwanej.
5. Zarzut piąty, że zaskarżone decyzje obarczone są naruszeniami zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 12 października 2015 r. – Eurorail/Komisja i INEA

(Sprawa T-589/15)

(2016/C 027/78)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Eurorail NV (Aalst, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J. Derenne, N. Pourbaix i M. Domecq)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA) i Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie na podstawie art. 272 TFEU, że decyzja INEA z dnia 17 lipca 2015 r. o rozwiązaniu umowy dotacji ⁽¹⁾ i nakazaniu zwrotu części zaliczek wypłaconych skarżącemu jest nieważna i nieobowiązująca, i że końcowa kwota dotacji należnej skarżącemu powinna zostać ustalona na 951 813 EUR;
- Ewentualnie, skarżący podnosi, że Komisja i INEA powinny ponosić odpowiedzialność umowną za spowodowanie strat po stronie skarżącego w wyniku decyzji i wnosi o nakazanie zwrotu 581 770 EUR (wraz z odsetkami);
- Ewentualnie – nakazanie INEA/Komisji cofnięcia decyzji oraz
- Obciążenie INEA/Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, że INEA i Komisja działały z naruszeniem ich zobowiązań wynikających z umowy dotacji. Skarżący podnosi, że popełniły one naruszenie rozwiązując umowę dotacji i nakazując zwrot wypłaconych skarżącemu zaliczek.